

**PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW**

Warszawa, 9 września 2024 r.

DIH-3.707.96.2024.MU

DECYZJA DIH-III/116/2024

„informacje prawnie chronione oznaczono [xxx]”

Na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2024 r. poz. 572), art. 1 ust. 3 oraz art. 5 ust. 2 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej (Dz. U. z 2024 r. poz. 312), Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w przedmiocie odwołania wniesionego przez przedsiębiorcę Monikę Kujawę prowadzącą działalność gospodarczą pod firmą Studio Fryzur Monika Kujawa w Budziszawie Kościelnym od decyzji Wielkopolskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej z 6 czerwca 2024 r. (sygn. D/KO.UH.8361.27.2024), nakładającej na ww. przedsiębiorcę karę pieniężną w wysokości 1500 zł (słownie: jeden tysiąc pięćset złotych), na podstawie art. 6 ust. 1 ustawy z dnia 9 maja 2014 r. o informowaniu o cenach towarów i usług (Dz. U. z 2023 r. poz. 168) z tytułu niewykonania obowiązków, o których mowa w art. 4 ust. 1 ww. ustawy oraz wymagań określonych w § 10 ust. 1 rozporządzenia, **Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję.**

UZASADNIENIE

W dniach 5-8 marca 2024 r. inspektorzy reprezentujący Wielkopolskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej, dalej jako: „Wielkopolski WIiH” lub „organ pierwszej instancji”, działając w ramach upoważnienia do przeprowadzenia kontroli nr D/KO.UH.8361.27.2024 z 5 i 8 marca 2024 r. przeprowadzili kontrolę u przedsiębiorcy [xxxxxxxxxxxxx] dalej jako: „strona postępowania”, „strona” lub „przedsiębiorca”. Kontrolę przedsiębiorcy, zgodnie z art. 48 ust. 1 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. Prawo przedsiębiorców (Dz. U. z 2024 r. poz. 236) dalej jako: „Prawo przedsiębiorców”, poprzedzono zawiadomieniem do przedsiębiorcy o zamiarze wszczęcia kontroli z 9 lutego br., w którym wskazano zakres przedmiotowy kontroli, obejmujący m. in. kontrolę przestrzegania przepisów ustawy o informowaniu o cenach towarów i usług. Zawiadomienie to skutecznie doręczono przedsiębiorcy 13 lutego br.

Kontrolę przeprowadzono w obecności przedsiębiorcy, któremu przed przystąpieniem do czynności kontrolnych, okazano legitymacje służbowe oraz doręczono za pokwitowaniem upoważnienie do przeprowadzenia kontroli wraz z pouczeniem o prawach i obowiązkach kontrolowanego przedsiębiorcy, stanowiącym załącznik do ww. upoważnienia do kontroli oraz klauzulą informacyjną RODO.

W toku kontroli sprawdzono przestrzeganie m.in. przepisów ustawy z dnia 9 maja 2014 r. o informowaniu o cenach towarów i usług (Dz. U. z 2023 r. poz. 168), dalej: „ustawa o informowaniu o cenach” oraz rozporządzenia Ministra Rozwoju i Technologii z dnia 19 grudnia 2022 r. w sprawie uwidaczniania cen towarów i usług (Dz. U. z 2022 r. poz. 2776) dalej: „rozporządzenie”.

Inspektorzy reprezentujący Wielkopolski WIIH objęli sprawdzeniem ogółem 16 pozycji cenowych. W toku kontroli inspektorzy stwierdzili nieprawidłowości polegające na uwidocznieniu cen usług fryzjerskich w cenniku w sposób niejednoznaczny, budzący wątpliwości oraz uniemożliwiający porównanie cen dla 12 usług poprzez podanie wartości cen dla 9 usług fryzjerskich w tzw. „przedziałach cenowych”, natomiast dla 3 usług (modelowania) cena nie zawierała informacji o doliczeniu kwoty 10 zł w przypadku skorzystania z dodatkowej usługi „mycia”. Powyższe stanowiło naruszenie obowiązków określonych w art. 4 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach oraz § 10 ust. 1 rozporządzenia poprzez uwidocznienie cen usług w sposób niejednoznaczny, budzący wątpliwości oraz uniemożliwiający porównanie cen albowiem ceny za usługi podaje się wraz z dokładnym określeniem rodzaju i zakresu usługi.

Kontrolowany przedsiębiorca podjął w trakcie kontroli działania naprawcze, mające na celu uwidocznienie cen usług zgodnie z wymaganiami ustawy o informowaniu o cenach.

Powyższe ustalenia udokumentowano w protokole kontroli z 8 marca br. (nr akt kontroli: D/KO.UH.8361.27.2024) oraz w załączniku nr 1 do tego protokołu. Strona nie zgłosiła uwag do protokołu kontroli.

Na podstawie zebranego materiału dowodowego, pismem z 6 maja br., Wielkopolski WIIH zawiadomił przedsiębiorcę o wszczęciu z urzędu postępowania administracyjnego z tytułu niewypełnienia obowiązku wskazanego w art. 4 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach. W tym samym piśmie Wielkopolski WIIH pouczył stronę postępowania o przysługującym prawie do czynnego udziału w postępowaniu administracyjnym, zgodnie z art. 10 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2024 r. poz. 572) dalej jako: „kpa”, w szczególności prawie do wypowiedzenia się, co do zebranych w sprawie dowodów i materiałów oraz prawie do wglądu w akta sprawy w terminie 7 dni od daty doręczenia ww. pisma. Ponadto Wielkopolski WIIH zwrócił się do przedsiębiorcy o przekazanie danych dotyczących wysokości obrotu i przychodów za poprzedni rok rozliczeniowy. Pismo zostało doręczone 8 maja br. Przedsiębiorca przekazał Wielkopolski WIIH informacje dotyczące wysokości przychodu oraz obrotu osiągniętego w poprzednim roku obrotowym.

Po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego, Wielkopolski WIIH decyzją z 6 czerwca br., nałożył na przedsiębiorcę karę pieniężną w wysokości 1500 zł (słownie: jeden tysiąc pięćset złotych), na podstawie art. 6 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach, z uwagi na uwidocznienie cen usług w sposób niejednoznaczny, budzący wątpliwości oraz uniemożliwiający ich porównanie, o których mowa w art. 4 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach oraz § 10 ust. 1 rozporządzenia. Decyzja stronie postępowania została doręczona 10 czerwca br.

9 lipca br. Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, dalej jako: „Prezes UOKiK” lub „organ drugiej instancji”, otrzymał za pośrednictwem Wielkopolskiego WIIH, odwołanie od ww. decyzji (data nadania 24 czerwca br. w placówce pocztowej operatora wyznaczonego). W odwołaniu strona postępowania wniosła o zmianę zaskarżonej decyzji

poprzez obniżenie nałożonej kary do kwoty 750 zł. Jednocześnie strona w swoim odwołaniu zarzuciła naruszenie dyspozycji art. 6 ust. 3 ustawy o informowaniu o cenach w zw. z art. 7 i 77 kpa poprzez nałożenie kary finansowej w oderwaniu od stopnia naruszenia obowiązków, czasu trwania oraz wagi i charakteru nieprawidłowych działań przedsiębiorcy tj. nałożenie kary w nadmiernej wysokości. Ponadto strona postępowania wyjaśniła, że podanie finalnej ceny usługi fryzjerskiej nie zawsze jest możliwe, gdyż usługi dotyczą różnych długości włosów. Dodatkowo strona w swoim odwołaniu poinformowała, że skierowane do niej zawiadomienie o kontroli odebrał dorosły domownik, który powiadomił o tym fakcie w dniu kontroli i tym samym nie mogła się przygotować do kontroli.

Pismem z 17 lipca br. nr DIH-3.707.96.2024.MU, Prezes UOKiK zwrócił się do pełnomocnika odwołującego się strony o przekazanie pełnomocnictwa wraz z opłatą skarbową.

Pismem które wpłynęło do organu drugiej instancji w dniu 6 sierpnia 2024 r. pełnomocnik strony przekazał pełnomocnictwo wraz z opłatą skarbową.

Pismem z 7 sierpnia br. Prezes UOKiK poinformował stronę o toczącym się postępowaniu administracyjnym w związku z wniesionym odwołaniem oraz poinformował o przysługującym jej prawie zgodnie z art.10 §1 kpa do czynnego udziału w postępowaniu, w tym do zapoznania się z aktami sprawy, a także wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań. Strona nie skorzystała z przysługujących jej uprawnień.

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił i stwierdził.

Istotą postępowania odwoławczego jest ponowne rozpoznanie i rozstrzygnięcie tożsamej przedmiotowo i podmiotowo sprawy administracyjnej w granicach wyznaczonych rozstrzygnięciem decyzji organu pierwszej instancji. W toku postępowania organ odwoławczy dokonuje oceny, czy odwołanie strony postępowania jest uzasadnione oraz sprawdza, czy wydana decyzja była prawidłowa.

Zgodnie z art. 5 ust. 2 ustawy o Inspekcji Handlowej, w postępowaniu administracyjnym, w sprawach związanych z wykonywaniem zadań i kompetencji Inspekcji Handlowej organem właściwym jest wojewódzki inspektor Inspekcji Handlowej, zwany dalej „wojewódzkim inspektorem IH”. Organem wyższego stopnia jest Prezes UOKiK.

Wobec powyższego, w myśl art. 127 § 2 kpa w związku z art. 1 ust. 3 ustawy o Inspekcji Handlowej, Prezes UOKiK jest organem właściwym do rozpatrzenia wniesionego odwołania.

W myśl art. 4 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach, w miejscu sprzedaży detalicznej i świadczenia usług uwidacznia się cenę oraz cenę jednostkową towaru lub usługi w sposób jednoznaczny, niebudzący wątpliwości oraz umożliwiający porównanie cen. Przez cenę należy rozumieć wartość wyrażoną w jednostkach pieniężnych, którą kupujący jest obowiązany zapłacić przedsiębiorcy za towar lub usługę (inaczej cenę sprzedaży), zaś przez cenę jednostkową towaru lub usługi - cenę ustaloną za jednostkę określonego towaru lub określonej usługi, których ilość lub liczba są wyrażone w jednostkach miar w rozumieniu przepisów o miarach, stosownie do treści art. 3 ust. 1 pkt 1 i 2 tej ustawy.

Zgodnie z art. 3 ust. 1 pkt 2 ustawy o informowaniu o cenach, pojęcie ceny jednostkowej towaru lub usługi oznacza cenę ustaloną za jednostkę określonego towaru lub określonej usługi, których ilość lub liczba są wyrażone w jednostkach miar w rozumieniu przepisach o miarach.

Stosownie do § 3 ust. 1 i 2 rozporządzenia, cenę uwidacznia się w miejscu ogólnodostępnym i dobrze widocznym dla konsumentów, na danym towarze, bezpośrednio przy towarze lub bliskości towaru, którego dotyczy. Cenę oraz cenę jednostkową uwidacznia się w szczególności: na wywieszce, w cenniku, w katalogu, na obudowie, w postaci nadruku lub napisu na towarze lub opakowaniu.

W myśl § 4 ust. 1 rozporządzenia, cena jednostkowa dotyczy odpowiednio ceny za:

- 1) litr lub metr sześcienny - dla towaru przeznaczonego do sprzedaży według objętości;
- 2) kilogram lub tonę - dla towaru przeznaczonego do sprzedaży według masy;
- 3) metr - dla towaru przeznaczonego do sprzedaży według długości;
- 4) metr kwadratowy - dla towaru przeznaczonego do sprzedaży według powierzchni;
- 5) sztukę - dla towarów przeznaczonych do sprzedaży na sztuki.

Z kolei § 4 ust. 2 rozporządzenia stanowi, że szczególnych przypadkach uzasadnionym rodzajem, przeznaczeniem lub zwyczajowo oferowaną ilością towarów przy uwidacznianiu cen jednostkowych dopuszcza się stosowanie dziesiętnych wielokrotności i podwielokrotności legalnych jednostek miar innych niż określone w ust. 1. Natomiast w przypadku towaru pakowanego oznaczonego liczbą sztuk dopuszcza się stosowanie przeliczenia na cenę jednostkową za sztukę lub dziesiętną wielokrotność liczby sztuk.

Obowiązek uwidaczniania ceny jednostkowej ma charakter bezwzględnie obowiązujący za wyjątkiem wyłączenia w zakresie produktów wymienionych w § 7 rozporządzenia.

Zgodnie z § 10 ust. 1 rozporządzenia, ceny za usługi podaje się wraz z dokładnym określeniem rodzaju i zakresu usług. Jeżeli jest to zgodne z praktyką obrotu, ze względu na rodzaj świadczonej usługi zamiast cen za usługę można podać cenę jednostkową.

Zgodnie z art. 6 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach, jeżeli przedsiębiorca nie wykonuje obowiązków, o których mowa w art. 4 ust. 1-5, wojewódzki inspektor IH nakłada na niego, w drodze decyzji, karę pieniężną do wysokości 20 000 zł. Przepis ten w sposób niewymagający dodatkowych założeń i wykładni nakazuje wojewódzkiemu inspektorowi IH wymierzyć karę pieniężną podmiotowi, który nie wykonuje obowiązku ww. przepisach, chociażby naruszenie miało charakter jednostkowy, a w trakcie kontroli przystąpiono do wykonywania zaleceń inspektorów i na dzień wszczęcia postępowania wszystkie nieprawidłowości zostały wyeliminowane. Dowiedzenie, że określony podmiot nie wykonał powyższego obowiązku powoduje konieczność nałożenia kary pieniężnej, która jest sankcją administracyjną.

Jednocześnie w myśl art. 6 ust. 3 tej ustawy, przy ustalaniu wysokości kary pieniężnej wojewódzki inspektor IH uwzględnia:

- 1) stopień naruszenia obowiązków, o których mowa w art. 4 ust. 1-5, w tym charakter, wagę, skalę i czas trwania naruszenia tych obowiązków;
- 2) dotychczasową działalność przedsiębiorcy, w tym podjęte przez niego działania w celu złagodzenia lub naprawienia szkody poniesionej przez konsumentów, wcześniejsze naruszenia obowiązków, o których mowa w art. 4 ust. 1-5, przez tego przedsiębiorcę oraz uzyskane przez przedsiębiorcę korzyści majątkowe lub straty w związku z naruszeniem tych obowiązków;
- 3) wielkość obrotów i przychodu przedsiębiorcy;
- 4) sankcje nałożone na przedsiębiorcę za to samo naruszenie w innych państwach członkowskich UE w sprawach transgranicznych, jeżeli informacje o takich sankcjach są dostępne w ramach mechanizmu ustanowionego rozporządzeniem Parlamentu

Europejskiego i Rady (UE) 2017/2394 z dnia 12 grudnia 2017 r. w sprawie współpracy między organami krajowymi odpowiedzialnymi za egzekwowanie przepisów prawa w zakresie ochrony konsumentów i uchylającym rozporządzenie (WE) nr 2006/2004 (Dz. Urz. UE L z 2017 r. Nr 345, str. 1, ze zm.), zwanym dalej „rozporządzeniem (UE) 2017/2394”.

Przepisy ustawy o informowaniu o cenach nie regulują kwestii odstąpienia od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej lub udzielenia pouczenia, w związku z czym stosownie do art. 189a § 2 kpa, zastosowanie mają w tym zakresie przepisy art. 189f kpa.

Zgodnie z art. 189f § 1 pkt 1 i 2 kpa, organ administracji publicznej, w drodze decyzji, odstępuje od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej i poprzestaje na pouczeniu, jeżeli: waga naruszenia prawa jest znikoma, a strona zaprzestała naruszania prawa lub za to samo zachowanie prawomocną decyzją na stronę została uprzednio nałożona administracyjna kara pieniężna przez inny uprawniony organ administracji publicznej lub została ona prawomocnie ukarana za wykroczenie lub wykroczenie skarbowe, lub prawomocnie skazana za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe i uprzednia kara spełnia cele, dla których miałyby być nałożona administracyjna kara pieniężna.

Zgodnie z art. 189f § 3 kpa organ administracji publicznej w przypadkach, o których mowa w § 2, odstępuje od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej i poprzestaje na pouczeniu, jeżeli strona przedstawiła dowody, potwierdzające wykonanie postanowienia.

Niniejsze postępowanie administracyjne prowadzone jest w związku z odwołaniem wniesionym przez stronę od decyzji Wielkopolskiego WIIH nr z 6 czerwca br., nakładającej na przedsiębiorcę karę pieniężną w wysokości 1500 zł (słownie: jeden tysiąc pięćset złotych), na podstawie art. 6 ust. 1 i 3 ustawy o informowaniu o cenach z tytułu niewykonania obowiązków, o których mowa w art. 4 ust. 1 ww. ustawy.

Odwołując się od wydanej decyzji, strona postępowania wniosła o zmianę zaskarżonej decyzji poprzez obniżenie nałożonej kary do kwoty 750 zł (słownie: siedemset pięćdziesiąt złotych).

Jednocześnie strona postępowania w swoim odwołaniu wskazała, że widetki cenowe podawała w cenniku, ponieważ cena usługi fryzjerskiej uzależniona jest do ilości zużytych materiałów potrzebnych do jej wykonania (w zależności od długości włosów). Prezes UOKiK podkreśla, że strona nie podważa samych ustaleń kontroli i stwierdzonych nieprawidłowości. Jednocześnie strona w odwołaniu wskazała, że nie miała wiedzy o planowanej kontroli, ponieważ zawiadomienie o zamiarze wszczęcia kontroli zostało doręczone za pomocą operatora pocztowego dorosłemu domownikowi, który nie przekazał kontrolowanemu przedsiębiorcy ww. zawiadomienia.

Prezes UOKiK, po ponownym przeanalizowaniu całokształtu zebranego w sprawie materiału dowodowego, w szczególności protokołu kontroli z 8 marca br. wraz z załącznikiem nr 1 do protokołu i zawartych w nim ustaleń, nie miał wątpliwości odnośnie do naruszenia przepisów dotyczących uwidaczniania cen. Stan faktyczny zgromadzony i zawarty w protokole kontroli i załączniku do protokołu, nie budzi żadnych wątpliwości organu drugiej instancji.

Jak wynika z akt sprawy Inspektorzy reprezentujący Wielkopolskiego WIIH objęli sprawdzeniem ogółem 16 pozycji cenowych w cenniku. W toku kontroli inspektorzy stwierdzili nieprawidłowości polegające na uwidocznieniu cen usług w cenniku w sposób

niejednoznaczny, budzący wątpliwości oraz uniemożliwiający porównanie cen dla 12 usług poprzez podanie wartości cen tj. w przypadku 9 usług fryzjerskich uwidoczniono cenę usługi w przedziałach liczbowych tzw. „przedziałach cenowych”, w przypadku 3 usług (modelowania) uwidoczniona cena nie zawierała informacji o doliczeniu kwoty 10 zł w przypadku skorzystania z dodatkowej usługi „mycia”, co pozbawiło konsumentów prawa do podjęcia korzystnej dla nich decyzji skorzystania z oferowanej usługi.

Prezes UOKiK podkreśla, że przepisy dotyczące uwidaczniania cen, cen jednostkowych, cen usług dotyczą wszystkich przedsiębiorców i nie ma znaczenia forma prowadzonej działalności np. czy to jest salon fryzjerski, restauracja bądź sklep. Przepisy te są prawem powszechnie obowiązującym i dotyczą każdego przedsiębiorcy świadczącego usługi lub dokonującego sprzedaży detalicznej towarów.

Odnosząc się do przedmiotowej sprawy nie sposób uznać, że w niniejszym przypadku stopień naruszenia obowiązków w zakresie uwidaczniania cen usług nie był istotny, ponieważ stwierdzono odsetek nieprawidłowości na poziomie 75%. Przedsiębiorca zgodził się ze stwierdzonymi podczas kontroli nieprawidłowościami oraz podpisał protokół kontroli bez uwag. Protokół stanowi niepodważalny i wiarygodny dowód w sprawie świadczący o naruszeniu jakiego dopuścił się kontrolowany przedsiębiorca. Zgodnie z art. 76 § 1 kpa protokół kontroli posiada walor dokumentu urzędowego tj. stanowi dowód tego, co zostało w nim urzędowo stwierdzone. Jak wynika z wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z 27 lutego 2020 r. w sprawie sygn. VI SA/Wa 2107/19 (lex nr 3034073), protokół kontroli jako dokument urzędowy korzysta z wiarygodności zawartych w nim ustaleń. Dokument urzędowy stanowi podstawowy element materiału dowodowego w postępowaniu administracyjnym. Dokumenty urzędowe korzystają ze szczególnej mocy dowodowej, ponieważ stanowią dowód tego, co zostało w nich urzędowo stwierdzone. Z dokumentem urzędowym związane jest domniemanie prawdziwości jego treści. Organ prowadzący postępowanie nie może wobec tego swobodnie oceniać ani kwestionować treści dokumentu urzędowego. Istota protokołu z kontroli wyraża się w tym, że dokument ten odzwierciedla i potwierdza istniejący w momencie kontroli stan faktyczny. Z protokołu kontroli wynika, że kontrolą objęto ogółem 16 pozycji cenowych w cenniku. Stwierdzono nieprawidłowości poprzez podanie wartości cen dla 9 usług w przedziałach liczbowych tzw. „widetkach cenowych”, a dla 3 usług (modelowania) uwidoczniona cena nie zawierała informacji o doliczeniu kwoty 10 zł w przypadku skorzystania z dodatkowej usługi „mycia”, co w konsekwencji skutkowało uwidocznieniem cen w sposób niejednoznaczny, budzący wątpliwości uniemożliwiający ich porównanie. Ponadto należy podkreślić, że celem wprowadzenia ww. obowiązku uwidaczniania cen w ustawie o informowaniu o cenach jest ochrona konsumenta a naruszenie przez przedsiębiorcę obowiązków w sposób bezpośredni godziło w interesy konsumentów, a tym samym ograniczało dostęp do ważnej dla nich informacji o rzeczywistej cenie usługi, zagwarantowanej obowiązującymi przepisami. Biorąc pod uwagę powyższe ustalenia dały podstawę do nałożenia kary pieniężnej w niniejszej sprawie.

W ocenie Prezesa UOKiK, przedstawione przez stronę w odwołaniu argumenty są nietrafne i nie zasługują na uwzględnienie. Organ pierwszej instancji podjął wszelkie czynności niezbędne do dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego i załatwienia sprawy (art.7 kpa), zebrał i rozpatrzył w wyczerpujący sposób cały materiał dowodowy (art.77 § 1 kpa). Prezes UOKiK podkreśla przede wszystkim, że istotne dla sprawy są ustalenia poczynione w toku kontroli i stwierdzony stan faktyczny, co znajduje jednoznaczne potwierdzenie w materiale dowodowym - protokole kontroli z 8 marca 2024 r. wraz z załącznikiem podpisanym bez uwag

przez stronę. Z treści zaskarżonej decyzji wynika, że Wielkopolski WIH przy ustalaniu wysokości kary pieniężnej kierował się wszystkimi ustawowymi przesłankami z art. 6 ust. 3 ustawy o informowaniu o cenach, dokonując prawidłowej, zdaniem Prezesa UOKiK oceny stopnia naruszenia obowiązków, dotychczasowej działalności przedsiębiorcy, wielkości jego obrotów i przychodów. W ocenie Prezesa UOKiK organ pierwszej instancji prawidłowo stwierdził, że strona dopuściła się naruszenia wymagań prawnych w zakresie informowania konsumentów o cenach usług w stopniu uzasadniającym wymierzenie kary pieniężnej.

W odwołaniu strona postępowania zakwestionowała wysokość wymierzonej jej kary pieniężnej, uznając ją za zbyt wysoką. Prezes UOKiK dokonał ponownie analizy ustaleń w tym zakresie i na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego uznał, że organ pierwszej instancji prawidłowo ocenił poszczególne przestanki mające wpływ na wymiar kary.

Odnosząc się do ww. wątpliwości strony, należy wskazać, że z przytoczonych wyżej przepisów ustawy o informowaniu o cenach art. 4 ust.1 oraz rozporządzenia wykonawczego do tej ustawy § 10 ust. 1 wynika wprost, że obowiązek informacyjny odnosi się do ceny za usługi wraz z dokładnym określeniem rodzaju i zakresu usług, ze względu na rodzaj świadczonej usługi zamiast cen za usługę można podać cenę jednostkową. Naruszenie tego obowiązku polegało w tym przypadku na uwidocznieniu cen w sposób niejednoznaczny, budzący wątpliwości oraz uniemożliwiający ich porównanie dla 12 usług, z oferowanych ogółem w cenniku z 16 pozycji cenowych. Jeżeli przedsiębiorca nie wykonuje obowiązków, o których mowa w art. 4 ust. 1-5 ustawy o informowaniu o cenach, wojewódzki inspektor IH nakłada na niego, w drodze decyzji, karę pieniężną do wysokości 20 000 zł, chociażby naruszenie miało charakter jednostkowy, a w trakcie kontroli przystąpiono do wykonywania zaleceń inspektorów i na dzień wszczęcia postępowania wszystkie nieprawidłowości zostały wyeliminowane. Nie ulega też wątpliwości, że obowiązek uwidocznienia cen w sposób jednoznaczny, niebudzący wątpliwości oraz umożliwiający porównanie cen powinien nastąpić przed rozpoczęciem świadczenia usług w celu umożliwienia konsumentowi zapoznania się z nim. Ustawodawca nałożył na przedsiębiorców obowiązek takiego informowania o cenach usług, aby konsument mógł w sposób rzetelny i świadomy zapoznać się z nimi przed dokonaniem wyboru usługi. Jak wynika z odwołania strony uwidocznienie ceny w „widelkach” służyło do poinformowania konsumenta, że cena usługi jest uzależniona od zużytych materiałów (w zależności do długości włosów). Prezes UOKiK podkreśla, że konsument musi mieć możliwość zapoznania się z informacją o cenie usługi bez konieczności podejmowania dodatkowych działań przed skorzystaniem z usługi np. poprzez dopytywanie o finalną cenę za usługę lub otrzymywaniu informacji o cenie usługi w trakcie jej wykonywania bądź po jej wykonaniu. Konieczność informowania o cenie to przede wszystkim zabezpieczenie interesów konsumentów, którzy mogą nie tylko porównać ceny takich samych lub podobnych usług, ale także mogą faktycznie stwierdzić, czy podana cena jest dla niego odpowiednia i podjąć decyzję o zawarciu umowy w innym punkcie usługowym. Uwidocznienie ceny usługi w sposób niejednoznaczny, budzący wątpliwości oraz uniemożliwiający porównanie cen narusza prawo konsumenta do wyczerpującej informacji, a tym samym ogranicza jego możliwości świadomego, najkorzystniejszego pod względem ekonomicznym wyboru, co prowadzi do zagrożenia jego interesów.

Odnosząc się do zarzutu strony, że nie była ona poinformowana o zbliżającej się kontroli, ponieważ zawiadomienie o zamiarze kontroli doręczono dorosłemu domownikowi (w dniu 9 lutego br.), który nie przekazał go stronie postępowania i tym samym nie mogła ona

przygotować się do kontroli, w ocenie Prezesa zarzut ten jest bezzasadny. Zgodnie z art. 43 kpa w przypadku nieobecności adresata pismo doręcza się za pokwitowaniem, dorosłemu domownikowi, sąsiadowi lub dozorczy domu, jeżeli osoby te podjęły się oddania pisma adresatowi. Doręczenie zastępcze jest skuteczne, w przypadku gdy przesyłka zostanie przekazana osobie dorosłej (pełnoletniej) która faktycznie zamieszkuje z osobą będącą adresatem przesyłki. Jednocześnie odebranie przez domownika przesyłki wraz potwierdzeniem zwrotnym, uznawane jest za oświadczenie, iż domownik zobowiązuje się przekazać przesyłkę adresatowi. Bez wpływu na skuteczność doręczenia pozostaje kwestia czy faktycznie przesyłka zostaje przekazana. Niedbalstwo osoby, do rąk której dokonano doręczenia zastępczego jest traktowane tak samo jak adresata postanowienia lub decyzji (por. wyrok NSA z 20.2.2009 r., sygn. akt I OSK 480/08).

Przedsiębiorca funkcjonuje na rynku od 2020 r. (data rozpoczęcia wykonywania działalności gospodarczej ujawniona w CEiDG), a więc powinien znać i stosować się do przepisów prawa związanych z prowadzoną działalnością gospodarczą. Strona postępowania była obowiązana uwidocznić w miejscu sprzedaży detalicznej informacje o cenach w cenniku w sposób jednoznaczny, niebudzący wątpliwości oraz umożliwiający porównanie cen. Zauważyć należy, iż zawodowy charakter prowadzonej przez przedsiębiorcę działalności gospodarczej uzasadnia zwiększone oczekiwania co do jego wiedzy, rzetelności, zapobiegliwości i zdolności przewidywania. Obejmuje także znajomość obowiązującego prawa oraz następstw z niego wynikających w zakresie prowadzonej działalności gospodarczej. Nie ulega wątpliwości, że w niniejszej sprawie strona nie wykonała powyższych obowiązków w zakresie uwidocznienia cen w cenniku w sposób umożliwiający ich porównanie dla 12 usług, co skutkowało wymierzeniem jej kary pieniężnej na podstawie art. 6 ust. 1 i 3 ustawy o informowaniu o cenach. Oznacza to, że wskazane przez stronę okoliczności nie mogą stanowić usprawiedliwienia dla braku uwidocznienia finalnych cen usług, ani też przemawiać za wyłączeniem jej odpowiedzialności za stwierdzone nieprawidłowości.

W niniejszej sprawie Wielkopolski WIIH był uprawniony do wymierzenia stronie kary pieniężnej na podstawie art. 6 ust. 1 i 3 ustawy o informowaniu o cenach do wysokości 20 000 zł. Po uwzględnieniu przesłanek, o których mowa w art. 6 ust. 3 ustawy o informowaniu o cenach, stronie wymierzono karę pieniężną w wysokości 1500,00 zł (słownie: jeden tysiąc pięćset złotych), która stanowi 7,5 % górnego wymiaru kary.

Biorąc pod uwagę, że strona postępowania zakwestionowała wysokość wymierzonej kary pieniężnej, Prezes UOKiK dokonał ponownej analizy ustaleń w tym zakresie i na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego uznał, że dokonana przez Wielkopolski WIIH ocena przesłanek dotyczących wymiaru kary, była prawidłowa i znajdowała uzasadnienie w zebranych materiale dowodowym.

Miarkując stopień naruszenia obowiązków, organ pierwszej instancji zasadnie wziął pod uwagę, że charakter i waga naruszenia obowiązków była istotna. Jak słusznie stwierdził Wielkopolski WIIH w miejscu świadczenia usług fryzjerskich tj. poprzez podanie wartości cen dla 9 usług w przedziałach liczbowych tzw. „widełkach cenowych”, a dla 3 usług (modelowania) uwidoczniona cena nie zawierała informacji o doliczeniu kwoty 10 zł w przypadku skorzystania z dodatkowej usługi „mycia”. Strona nie uwidaczniając cen usług w sposób jednoznaczny, niebudzący wątpliwości, uniemożliwiła konsumentom porównanie cen z cenami podobnych usług dostępnych na rynku, naruszając ich interesy ekonomiczne oraz prawo do rzetelnej informacji o cenie. Przy ocenie tej przesłanki, organ pierwszej instancji prawidłowo wziął pod uwagę również skalę naruszenia obowiązków, stwierdzając

nieprawidłowości w stosunku do 75% cen usług uwidocznionych w cenniku dostępnym dla konsumentów (12 usług z 16 oferowanych). Odnosnie do czasu trwania naruszenia obowiązków, wskazać należy, że zostały one ujawnione w trakcie postępowania kontrolnego przeprowadzonego przez Wielkopolski WIH. Mając na uwadze powyższe Prezes UOKiK stoi na stanowisku, że stopień naruszenia obowiązków w zakresie uwidaczniania cen usług należy uznać za znaczny. Odnosząc się co do charakteru i wagi sprawy uznać należy, że nie budzą one wątpliwości. Tym samym, w ocenie Prezesa UOKiK, organ pierwszej instancji prawidłowo zakwalifikował czyn strony jako znaczne naruszenie obowiązków.

Oceniając dotychczasową działalność przedsiębiorcy, organ pierwszej instancji zasadnie wziął pod uwagę podjęte przez stronę działania w celu złagodzenia lub naprawienia szkody poniesionej przez konsumentów, polegające na podjęciu działań naprawczych, w wyniku których usunęła ona stwierdzone nieprawidłowości. Jak wynika z akt sprawy powyższe działania nastąpiły w wyniku działań kontrolnych, a nie z własnej inicjatywy. Natomiast samo usunięcie nieprawidłowości nie eliminuje ich skutków, ponieważ konsumenci nie mieli możliwości uzyskania jednoznacznej, niebudzącej wątpliwości oraz umożliwiającej porównanie cen, informacji o cenach 12 usług. Jeżeli przedsiębiorca nie wykonuje obowiązków, o których mowa w art. 4 ust. 1-5 ustawy o informowaniu o cenach, wojewódzki inspektor IH nakłada na niego, w drodze decyzji, karę pieniężną do wysokości 20 000 zł, chociażby naruszenie miało charakter jednostkowy, a w trakcie kontroli przystąpiono do wykonywania zaleceń inspektorów i na dzień wszczęcia postępowania wszystkie nieprawidłowości zostały wyeliminowane. Przy ocenie tej przestanki, organ pierwszej instancji prawidłowo również uwzględnił fakt, iż dotychczas nie wymierzał kontrolowanemu przedsiębiorcy kar pieniężnych z tytułu naruszenia przepisów ustawy o informowaniu o cenach. Analizując tę przestankę, zasadnie uwzględniono również okoliczność, że strona prowadzi działalność gospodarczą w zakresie usług fryzjerskich od 2020 r. (informacja ujawniona w CEiDG), a więc od stosunkowo długiego czasu, w związku z czym strona winna wykazać się znajomością podstawowych przepisów dotyczących tej działalności i stosować się do nich, zwłaszcza, że naruszone przez nią obowiązki w zakresie uwidaczniania cen usług w sposób niejednoznaczny, budzący wątpliwości oraz uniemożliwiający porównanie cen, są istotne z punktu widzenia praw i interesów konsumentów.

Jednocześnie, biorąc pod uwagę charakter naruszenia obowiązków oraz zebrany w aktach sprawy materiał dowodowy należy stwierdzić, że w odniesieniu do przestanki o uzyskanych korzyściach majątkowych lub stracie w związku z naruszeniem obowiązków, brak jest informacji.

Uwzględniając trzeci czynnik wpływający na wymiar kary, tj. wielkość obrotów i przychodu przedsiębiorcy, organ pierwszej instancji prawidłowo wziął pod uwagę, przekazane przez stronę informacje o wielkości obrotów, przychodu za poprzedni rok i na ich podstawie w sposób optymalny ustalił wysokość sankcji. Jednocześnie organ pierwszej instancji wziął pod uwagę ww. informacje i na ich podstawie słusznie stwierdził, iż udziały strony w obrocie rynkowym są jednym z najmniejszych w stosunku do innych kategorii przedsiębiorców określonych w Prawie przedsiębiorców, co pozwoliło mu uznać, iż należy on do kategorii mikroprzedsiębiorców.

Odnosząc się do czwartej przestanki wymiaru kary tj. sankcji nałożonych na przedsiębiorcę za to samo naruszenie w innych państwach członkowskich UE w sprawach transgranicznych, jeżeli informacje o takich sankcjach są dostępne w ramach mechanizmu ustanowionego rozporządzeniem (UE) 2017/2394, organ pierwszej instancji słusznie przyjął, że przestanka ta nie znajduje zastosowania w sprawie, gdyż kontrola prowadzona przez organ nie jest

kontrolą prowadzoną w sprawach dotyczących działalności gospodarczej o transgranicznym charakterze.

Biorąc powyższe pod uwagę, w ocenie Prezesa UOKiK, organ pierwszej instancji zasadnie uznał, że strona dopuściła się naruszenia obowiązków wynikających z art. 4 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach, w stopniu uzasadniającym wymierzenie jej kary pieniężnej, na podstawie art. 6 ust. 1 i 3 ww. ustawy, zaś opisane powyżej, jak również w treści zaskarżonej decyzji, ustalenia kontroli i przesłanki, którymi kierował się Wielkopolski WIH przy ustalaniu wysokości kary pieniężnej, nie dawały podstaw do zmiany decyzji na korzyść strony postępowania w tym do odstąpienia od zastosowanej sankcji. Wysokość kary pieniężnej ustalona na poziomie 1500 zł (słownie: jeden tysiąc pięćset złotych) przy maksymalnej wysokości 20 000 zł, jest w opinii organu drugiej instancji, kwotą optymalną i adekwatną do wagi naruszenia. Kara pieniężna musi odpowiadać wymogom wskazanym przez prawodawcę unijnego który w art. 8 dyrektywy 98/6/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z 16 lutego 1998 r. w sprawie ochrony konsumenta poprzez podawanie cen produktów oferowanych konsumentom (Dz. Urz. UE L z 1998r. Nr 80, str. 27) dalej jako: „dyrektywa 98/6/WE” stanowi, że musi być ona skuteczna, proporcjonalna i odstrasżająca. Skuteczność kary przejawia się w możliwości jej nałożenia i wyegzekwowania. Kara nałożona na podmiot musi spełniać funkcję prewencyjną oraz dyscyplinująco-represyjną tj. być ostrzeżeniem dla przedsiębiorcy mającym na celu niedopuszczenie do powstania nieprawidłowości w przyszłości. Wymierzona kara powinna być przy tym proporcjonalna tj. właściwa do osiągnięcia zakładanego celu, jakim jest zapewnienie, aby w obrocie dostępne były wyłącznie usługi z ceną jednoznaczną, niebudzącą wątpliwości oraz umożliwiającą ich porównanie. W opinii Prezesa UOKiK, wymierzona stronie kara pieniężna jest kwotą optymalną i wystarczającą do spełnienia jej celów. Tym samym, takiej kary nie można uznać za wygórowaną i zbyt dotkliwą, jak podniosła strona postępowania tj. ustalona na poziomie 1500 zł (słownie: jeden tysiąc pięćset złotych) przy maksymalnej wysokości 20 000 zł.

Po przeanalizowaniu niniejszej sprawy, podobnie jak organ pierwszej instancji, Prezes UOKiK nie znalazł podstaw do zastosowania art. 189f § 1 pkt 1 kpa, tj. odstąpienia od wymierzenia kary pieniężnej i poprzestania na pouczeniu. Przepis ten przewiduje dwa warunki, które muszą zostać spełnione łącznie, aby organ administracji publicznej mógł odstąpić od nałożenia kary pieniężnej. Po pierwsze waga naruszenia musi być znikoma, przez co należy rozumieć, że istotność, znaczenie oraz rozmiar naruszonego obowiązku są niewielkie. Powołując się na reprezentowane w doktrynie stanowisko („Nowe instytucje” Gajewski 2017, wyd. 1, Legalis), przesłanka przewidziana tym przepisem odwołuje się do dwóch warunków, które muszą być spełnione łącznie. Po pierwsze, waga naruszenia prawa musi być znikoma. Przez wagę naruszenia prawa należy rozumieć istotność, skalę skutków społeczno-gospodarczych, które zostały przez nie wywołane oraz znaczenie naruszonego obowiązku administracyjnoprawnego z punktu widzenia systemu prawa; działalności, na której regulację prawną się on składa oraz dóbr, których ochronie służy. O tym więc, że waga naruszenia prawa jest znikoma będzie można powiedzieć wówczas, gdy wywołane przez nie skutki są niewielkie, czyli dotknęły małej liczby podmiotów i nie zaburzyły przebiegu procesów społeczno-gospodarczych, a jednocześnie - nie wiązało się ono z unicestwieniem lub znaczną ingerencją w dobro chronione daną sankcją i nie miało istotnego wpływu na całościową ocenę zgodności z prawem działalności, której częścią regulacji jest złamany obowiązek administracyjnoprawny. Po drugie, strona musi zaprzestać naruszenia prawa najpóźniej w toku postępowania w sprawie nałożenia administracyjnej kary pieniężnej.

Oznacza to w szczególności, że warunek ten będzie spełniony przede wszystkim w przypadkach, w których naruszenie prawa miało charakter jednostkowy lub krótkotrwały. Drugim warunkiem uzasadniającym odstąpienie od nałożenia kary pieniężnej jest zaprzestanie naruszania prawa przez stronę. Faktem jest, że w niniejszej sprawie strona usunęła stwierdzone nieprawidłowości. Sam fakt usunięcia przez stronę stwierdzonych nieprawidłowości przemawia na jej korzyść i stanowi okoliczność łagodzącą, jednakże nie jest wystarczające do zastosowania art. 189f § 1 pkt 1 kpa. Co jest istotne, w trakcie kontroli ustalono, iż konsumenci zostali pozbawieni informacji o cenach usług, z uwagi na uwidocznienie cen w sposób niejednoznaczny, budzący wątpliwości oraz uniemożliwiający ich porównanie dla 12 usług z 16 oferowanych, stąd też waga naruszenia jest istotna, co już wyżej wykazano. Brak uwidocznienia cen usług w cenniku w sposób jednoznaczny, niebudzący wątpliwości, uniemożliwia kupującemu porównanie ich cen z cenami usług świadczonych przez innego usługodawcę, co utrudnia mu dokonanie właściwego wyboru oraz narusza jego prawo do informacji o cenie usługi. Organ drugiej instancji stwierdza, że naruszenie nałożonych przez przedsiębiorcę obowiązków w sposób bezpośredni godziło w interesy konsumentów i ograniczało dostęp do ważnej dla nich zagwarantowanej obowiązującymi przepisami informacji o cenie usługi. Tym samym przesłanka pierwsza nie została spełniona. Strona zaprzestała naruszenia prawa ale dokonała tego w wyniku kontroli, natomiast brzmienie art. 189f § 1 pkt 1 kpa wymaga łącznego spełnienia obu przesłanek, dlatego ze względu na uznanie, że waga naruszenia była istotna, nie została spełniona przesłanka odstąpienia od wymierzenia kary z art. 189f § 1 pkt 1 kpa.

Ponadto nie została spełniona przesłanka z art. 189f § 1 pkt 2 kpa, gdyż jak słusznie uznał organ pierwszej instancji na podstawie posiadanej wiedzy, na stronę za to samo zachowanie prawomocną decyzją nie została uprzednio nałożona kara pieniężna przez inny uprawniony organ administracji publicznej, ani też strona nie została prawomocnie ukarana za wykroczenie lub wykroczenie skarbowe, lub prawomocnie skazana za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe. Prezes UOKiK zwraca uwagę, że naruszenie przepisów ustawy o informowaniu o cenach stanowi naruszenie o charakterze deliktu administracyjnego, które zagrożone jest karą pieniężną określoną w art. 6 tej ustawy, zaś do nałożenia tej kary uprawniony jest wyłącznie wojewódzki inspektor IH. Uwzględniając właściwość terytorialną, w stosunku do strony postępowania w takim zakresie mogły być prowadzone wyłącznie przez Wielkopolski WIIH. Inny organ nie mógł na terenie podlegającym kognicji Wielkopolskiego WIIH nałożyć kary pieniężnej na stronę za to samo naruszenie, w związku z czym należy przyjąć, że przepisy art. 189f § 1 pkt 2 kpa nie mają zastosowania w omawianym przypadku.

Po przeanalizowaniu akt sprawy Prezes UOKiK stwierdził, że w rozpatrywanej sprawie nie zaistniały również okoliczności, o których mowa w art. 189f § 2 kpa. Okoliczności i waga naruszenia prawa nie budzą wątpliwości, co do istnienia przesłanek faktycznych uzasadniających nałożenie kary pieniężnej. Strona postępowania nie dopełniła obowiązków nałożonych na nią w art. 4 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach, bowiem nie uwidoczniała cen usług widniejących w cenniku w sposób jednoznaczny, niebudzący wątpliwości oraz umożliwiający ich porównanie przy łącznie 12 usługach z 16 skontrolowanych. Art. 189f § 2 kpa, stanowi, że w przypadkach innych niż wymienione w § 1, jeżeli pozwoli to na spełnienie celów, dla których miałyby być nałożona administracyjna kara pieniężna, organ administracji publicznej, w drodze postanowienia, może wyznaczyć stronie termin do przedstawienia dowodów potwierdzających: usunięcie naruszenia prawa lub powiadomienie właściwych podmiotów o stwierdzonym naruszeniu prawa, określając termin i sposób powiadomienia. Zgodnie z art. 189f § 3 kpa, organ administracji publicznej w przypadkach, o których mowa

w § 2, odstępuje od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej i poprzestaje na pouczeniu, jeżeli strona przedstawiła dowody, potwierdzające wykonanie postanowienia. Prezes UOKiK wskazuje, że w związku z faktem usunięcia przez stronę stwierdzonych nieprawidłowości niezwłocznie, organ pierwszej instancji nie musiał wzywać strony do przedstawienia dowodów potwierdzających ten fakt. Jednocześnie rodzaj naruszenia nie wiązał się z koniecznością powiadomienia o nim właściwych podmiotów. W ocenie Prezesa UOKiK, samo usunięcie naruszenia prawa nie jest wystarczające i nie pozwoli na spełnienie celów administracyjnej kary pieniężnej nakładanej na podstawie ustawy o informowaniu o cenach, która pełni nie tylko funkcję dyscyplinująco-represyjną, ale także i prewencyjną, mającą zapewnić wysoki poziom ochrony interesów konsumentów i zapobiec powstawaniu podobnych naruszeń w przyszłości. Stąd też, należy przyjąć, że zastosowanie art. 189f § 2 i 3 kpa w omawianym przypadku byłoby bezcelowe.

W ocenie Prezesa UOKiK, prowadząc postępowanie administracyjne w niniejszej sprawie Wielkopolski WIIH postępował zgodnie z zasadami dotyczącymi prawdy materialnej (obiektywnej), obowiązku zebrania i rozpatrzenia całego materiału dowodowego w sposób wyczerpujący oraz oceny, czy dana okoliczność została udowodniona podstawie całokształtu materiału dowodowego. W opinii Prezesa UOKiK istotne dla sprawy są ustalenia kontroli. Strona postępowania nie wypełniła obowiązków w zakresie uwidaczniania cen usług w cenniku dostępnych dla konsumentów, co znajduje jednoznaczne potwierdzenie w materiale dowodowym - protokole kontroli wraz z załącznikiem, przyjętym przez stronę. Przepisy ustawy o informowaniu o cenach oraz rozporządzenia wykonawczego do tej ustawy wskazują wprost, jakie obowiązki informacyjne ciążyą na przedsiębiorcy, co w niniejszej sprawie nie zostało zrealizowane. Zatem samo stwierdzenie w trakcie kontroli, że kontrolowany przedsiębiorca nie zrealizował ciężącego na nim obowiązku ustawowego uwidocznienia cen usług w cenniku dostępnych dla konsumentów powoduje konieczność nałożenia kary pieniężnej.

Podsumowując powyższe, należy stwierdzić, że w przedstawionym stanie faktycznym, wymiar kary pieniężnej, o której mowa w art. 6 ust. 1 i 3 ustawy o informowaniu o cenach, jak również ustalenie jej wysokości, było prawidłowe i zgodne z prawem.

Mając na uwadze powyższe, w ocenie organu drugiej instancji brak jest podstaw do zmiany decyzji na korzyść strony postępowania poprzez obniżenie wysokości kwoty kary do 750 zł (słownie: siedemset pięćdziesiąt złotych), czy uchylenia zaskarżonej decyzji lub odstąpienia od zastosowanej sankcji. Stąd też, postępowanie organu pierwszej instancji w tym zakresie należy uznać za prawidłowe, zaś zaskarżoną decyzję utrzymać w mocy.

W związku ze wskazaniem przez stronę, że kara jest bardzo dotkliwa, Prezes UOKiK informuję, iż w myśl art. 67a § 1 ustawy z 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2023 r. poz. 2383), organ administracji publicznej, który nałożył karę pieniężną (tj. Wielkopolski WIIH), na wniosek strony, w przypadkach uzasadnionych ważnym interesem strony lub interesem publicznym, może:

- 1) odroczyć termin płatności kary pieniężnej lub rozłożyć jej zapłatę na raty,
- 2) odroczyć lub rozłożyć na raty zapłatę zaległości wraz z odsetkami za zwłokę lub odsetki określone w decyzji,
- 3) umorzyć w całości lub w części zaległości, odsetki za zwłokę lub opłatę prolongacyjną.

Zgodnie z art. 7 ust. 1 i 3 ustawy o informowaniu o cenach, karę pieniężną, o której mowa w sentencji decyzji, stanowiąca dochód budżetu państwa, należy wpłacić na rachunek

bankowy Wojewódzkiego Inspektoratu Inspekcji Handlowej w Poznaniu w terminie 7 dni od dnia, w którym decyzja o wymierzeniu kary staje się ostateczna.

Kara pieniężna staje się zaległością w sytuacji, gdy nie zostanie uiszczona w terminie 7 dni od dnia otrzymania niniejszej decyzji.

Prezes UOKiK, zgodnie z art. 5 ust. 2 ustawy o Inspekcji Handlowej, jest organem wyższego stopnia w stosunku do wojewódzkich inspektorów IH. Zatem, w myśl art. 127 § 2 kpa w związku z art. 1 ust. 3 ustawy o Inspekcji Handlowej, Prezes UOKiK jest organem właściwym do rozpatrzenia wniesionego odwołania.

Zgodnie z art. 138 § 1 pkt 1 kpa, organ odwoławczy wydaje decyzję, w której utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję.

Biorąc powyższe pod uwagę, Prezes UOKiK orzekł, jak w sentencji.

Niniejsza decyzja jest ostateczna w trybie postępowania administracyjnego.

Pouczenie:

1. Decyzja jest ostateczna w toku instancji. W terminie 30 dni od jej doręczenia stronie przysługuje skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie. Skargę należy wnieść za pośrednictwem Prezesa UOKiK, Pl. Powstańców Warszawy 1, 00-950 Warszawa.
2. Od skarg wszczynających postępowanie przed sądem administracyjnym od strony skarżącej pobierana jest opłata, tzw. wpis stosunkowy, zależny od wysokości należności pieniężnej objętej zaskarżonym aktem i wynosi:
 - 1) do 10 000 zł - 4% wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 100 zł;
 - 2) ponad 10 000 zł do 50 000 zł - 3% wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 400 zł;
 - 3) ponad 50 000 zł do 100 000 zł - 2% wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 1 500 zł;
 - 4) ponad 100 000 zł - 1% wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 2 000 zł i nie więcej niż 100 000 zł.
3. W przypadku wniesienia od niniejszej decyzji Prezesa UOKiK skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, strona ma możliwość ubiegania się o przyznanie prawa pomocy. Prawo pomocy może być przyznane stronie na wniosek złożony przed wszczęciem postępowania lub w toku postępowania sądowoadministracyjnego. Wniosek ten jest wolny od opłat sądowych. Wniosek o przyznanie prawa pomocy należy złożyć do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie.
4. Do należności pieniężnych w postaci kar pieniężnych nie uiszczonych w terminie stosuje się przepisy działu III ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2023 r. poz. 2383).

Podstawa prawna pouczenia:

Art. 52 § 1, art. 53 § 1, art. 54 § 1, art. 230, art. 243 § 1, art. 244 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2024 r. poz. 935); § 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 grudnia 2003 r. w sprawie wysokości oraz szczegółowych zasad pobierania wpisu w postępowaniu przed sądami administracyjnymi

(Dz. U. z 2021 r. poz. 535); art. 8 ust. 1 ustawy z dnia 9 maja 2014 r. o informowaniu o cenach towarów i usług (Dz. U. z 2023 r. poz. 168).

Z up. Prezesa
Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów
Anna Janiszewska
Zastępca Dyrektora
Departamentu Inspekcji Handlowej
/podpisano elektronicznie/

Otrzymują:

- 1) [xxxxxxxxxxxxxx]
- 2) Wielkopolski Wojewódzki Inspektor Inspekcji Handlowej (D/KO.UH.8381.27.2024)
- 3) a/a